

Исус Христос, јеврејски пророк из Назарета у Галилеји, рођен нешто пре почетка нове ере и разапет на крсту према традицији, током пролећа 33. године нове ере, центар је хришћанске религије. Његов живот и кратка каријера учитеља и исцелитеља и његова смрт саможртвовањем су описани у јеванђељима. Историјски извори тог времена готово да не садрже икакав спомен на Исуса; радикални теолошки тренд и даље његово постојање сматра фикцијом, док га главна струја сматра чињеницом, иако неухватљивом. Исус из јеванђеља био је син Марије, жене дрводеље Јосифа. Пошто га је крстио Јован Крститељ, пророк коме је касније римски марионетски краљ Ирод одсекао главу, Исус је почео да проповеда и да чудотворно исцељује. Покушаји да се реконструише његова оригинална порука потврђују да је он подучавао кроз приче са моралним порукама – што је био рабински обичај – и да је најављивао установљење Божјег царства на земљи, које ће одбранили добре и потлачене...

У четвртм веку нове ере, канонизација хришћанства је завршена. Она је садржана у двадесет седам рукописа који се називају «Нови завет», различитих од хебрејске Библије (Танах), или «Старог завета», који су хришћани канонизовали. Нови завет се састоји од четири јеванђеља (Матеје, Марка, Луке и Јована), Дела светих апостола (наставак писца Јеванђеља које се приписује Луки, за кога се претпоставља да је био ученик апостола Павла), Посланица апостола (четрнаест се приписује Павлу, једна Јакову, две Петру, три Јовану и једна Јуди) и најзад Апокалипсе (Откривења) које се приписује Јовану. У свој тој литератури, Стари завет обично је интерпретиран теолошки, јер садржи пророчанства о доласку Месије Исуса Христа...

Хришћански живот имао је више димензија. За неке конфесије (католичку, православну, несторијанску, монофизитску и англиканску), литургијска година има посебну важност. Два главна догађаја чији су акценти прилично различити на Истоку и на Западу, доминирају хришћанским календаром: рођење Христово, или Божић, традиционално слављен 6. јануара а онда пребачен на 25. децембар – што је, случајно, и фестивал паганског бога Митре, Сол Инвицтус (Непобедиво Сунце) – и Христова смрт на крсту (Велики Петак) и васкрсење (недеља иза, Ускрс), којима традиционално претходи четрдесетодневни пост. Евхаристија, односно причешће светом хостијом и светим вином, јесте света тајна, ритуал који је увео Христос лично. Католици признају седам светих тајни: крштење, кризма, евхаристија, последња помаст, брак, увођење у свете редове и покора. Учесталост евхаристијске причести зависи од исповести и временског периода: код католика после Другог ватиканског концила то постаје дневна пракса; код православаца, то је пракса која се обавља у доста дугим интервалима и некод свих верника. Треба рећи, иако су традиционално истицале патријархалне вредности, хришћанске цркве су, од својих раних векова, отвориле монашке редове за велики број жена, које су на тај начин избориле приступ образовању и култури и могле да имају и одређену независност коју је у њиховом друштву било немогуће наћи на неком другом месту... А посебно треба нагласити, као неки условљени закључак, да је морални живот хришћана." Крсташки су походи проузроковали велике покрете становнишва, где је роб-сељак, који је на рукаву носио крст и прикључио се крсташима, био ослобођен од кметске потчињености".

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com